

::: Nguyễn Nhật Ánh :::

Các Ông Chồng Hãy Lắng Nghe!

- A lô! Ai ở đầu dây dây? à, anh đấy hả? Em đây. Em đang ở cơ quan. Còn khoảng nửa tiếng nữa là hết ca trực rồi. Anh chuẩn bị sẵn sàng đi nhé, anh thân yêu. Em về là chúng ta đi ngay đấy. Hà? Sao? Đi đâu à? Sao anh mau quên thế? Sáng nay, trước khi đi chúng ta đã bàn với nhau chiều nay đi thăm ngoại mà. Cuối năm rồi còn gì! Thế nhé! Bây giờ anh sửa soạn trước là vừa...

- ...

- Sao? Anh nói gì? Không đi nữa à? Sao vậy? Anh có điên không? Không có áo quần mặc hả? Chứ anh chưa xả thau đồ hồi sáng em dặn à?

- ...

- Giặt rồi à? Thế thì tốt quá! Như vậy thì quần áo có lẽ giờ này đã khô rồi. Lát về, em sẽ ủi cho anh bộ cánh đẹp nhất để anh đi thăm ngoại, cái áo sơ mi xanh và cái quần nâu mà anh rất thích ấy. Thế nhé, anh cứ yên tâm.

- ...

- Anh nói sao? Đồ chưa khô à? Sao lạ vậy? Anh giặt từ sáng kia mà? Hà, cái gì? Anh nói lớn lên xem! Anh mới giặt xong tức thì à? Trời ơi là trời, anh làm gì mà để đến giờ này mới giặt, hả? Đồ vẫn còn nằm trong thau hả? Sao? Anh bảo là anh đã vò kỹ rồi, chỉ cần đợi em về xả cho sạch xả phòng nữa thôi à? Thế thì đúng là anh điên rồi! Thau đồ đó em đã vò kỹ rồi và em đã dặn anh xả rồi phơi lên giùm em. Thế mà anh lại giặt thêm một lần nữa cho tốn xả phòng và rốt cuộc thì thau đồ vẫn còn nguyên. Ngày mai lại là mừng một rồi, ai lại đi giặt đồ trong ngày đầu năm. Thật khổ!

- ...

- Không đi nữa là xong à? Làm gì có cái chuyện kỳ cục như vậy! Ta đã hẹn với ngoại rồi kia mà! Nói vậy chớ anh vẫn còn một bộ đồ trong tủ quần áo ấy, lát về em sẽ tìm cho anh. Còn bây giờ thì anh chuẩn bị các thứ quà biếu ngoại đi, hai đòn bánh tét nè, một lon trà nè, một ký Lạp xưởng nè...

- ...

- Sao? Không biếu Lạp xưởng à? Sao vậy? Người già ăn Lạp xưởng sẽ bị tăng huyết áp à? Ai bảo vậy? Anh độc miệng, độc mồm vừa vừa chứ! Theo em thì ta cứ phải biếu Lạp xưởng thôi.

- ...

- Sao? Trong nhà không có Lạp xưởng à? Em mới mua tuần trước ở cơ quan đây mà! Sáng nay trước khi đi em còn thấy trong tủ... Sao? Nhưng bây giờ thì nó đã biến mất? Thế chắc là con mèo hàng xóm qua tha đi rồi. Khổ quá! Em đã dặn anh là phải trông coi cẩn thận ba thứ đồ ăn thức uống... Sao? Là anh chứ không mèo hả? Em có nghe lầm không? Đúng là anh chứ? Thế thì hết chỗ nói! Anh làm như anh là những người đói rách vĩ đại ấy! Thật chán cho anh, dặn bao nhiêu việc chẳng xong một việc nào. Thế lúc trưa anh có rước ông bà không đấy? Có à? Anh cúng những thức gì kể em nghe có đúng không nào?

- ...

- Bánh hả? Đúng rồi! Gì nữa? Trái cây, ừ! Hoa, ừ! Cơm, phải rồi! Giỏi lắm! Còn gì nữa? Hết rồi à? Sao lại hết? Chứ còn

gà luộc đâu, anh kể thiếu rồi! Không có gà luộc à? Anh có đũa không đấy? Thứ quan trọng nhất mà lại thiếu! Không có thật à? Trời ơi là trời! Đũa óc anh để đâu thế này? Anh coi em chẳng ra gì, coi ngoại chẳng ra gì, coi ông bà cũng chẳng ra gì nốt! Hà? Anh làm sao vậy?

- ...

- Thôi đừng có giả vờ ấp úng nữa. Anh không mua gà thì lát nữa đưa tiền lại cho em, em mua cho ngoại ký lạp xưởng khác.

- ...

- Cái gì? Không còn tiền à? Sao không còn tiền được? Anh không mua gà mà? Sao, anh nói sao? Anh đã dùng số tiền ấy mua cái gì? Mua gà? Cái gì? Mua gà à? Anh bỏ cái thối đũa dai ấy đi. Em điên lên rồi đây nè! Hà, mua gà thật à? Vậy sao anh bảo là không cúng gà?

- ...

- Anh ăn mất? Có thật không đấy? Lạp xưởng của ngoại và gà của ông bà, anh đều ních tuốt? Có phải anh đúng là chồng em không đấy, hay là em đang nói chuyện với ai đây? Anh tên họ gì xưng ra coi!

- ...

- Đúng là chồng em rồi! Mà sao anh lại... Không phải chỉ có mình anh ăn à? Chứ còn ai nữa? Anh Bình và anh Liên à? Cả anh Sơn nữa? Nhưng tại sao anh không đem bánh mứt ra đãi bạn bè mà lại...

- ...

- Sao? Không thể ăn bánh mứt được à? Sao vậy? Bánh mứt chứ có phải thuốc độc đâu! Không thích hợp à? Không thích hợp với cái gì?

- ...

- Trời ơi! Sao anh hứa với em là anh bỏ rượu rồi! Em cũng đã dặn đi dặn lại bao nhiêu lần! Mà anh thì cứ một bỏ, hai bỏ, vậy mà... Anh Bình mang tới à? Mang tới thì bảo anh mang về. Anh ép thì đừng uống. Anh không muốn uống thì ai mà ép được anh. Uống chút đỉnh cho vui à? Mấy ông mà ngồi lại thì đừng có nói chút đỉnh. Hừ, cho vui! Vui ghê nhỉ? Việc nhà không thềm làm, uống vô cho đã rồi lấy thau đồ người ta giặt rồi đem giặt lại, con gà cúng thì đem nhậu tuốt.

- ...

- Anh nói sao? Anh chỉ nhậu lạp xưởng chứ không có ý định xơi con gà cúng à? Không xơi nhưng mà nuốt chứ gì? Oan cái gì mà oan! Anh nói sao? Lúc hết mỗi? Hết mỗi là sao? à, tức là hết lạp xưởng. Rồi anh đi xuống bếp, sao nữa? Thấy có hai con gà trong nồi, tính đem một con ra nhậu, con kia để cúng? Gà đâu mà hai con? à, một con mà anh thấy thành hai con! Hừ, hay ghê nhỉ! Cứ việc mà nốc rượu nữa vào!

- ...

- Thôi, thôi, em không có nghe anh hứa nữa đâu. Đã bao nhiêu lần rồi! Còn mấy ông bạn quý của anh nữa, từ giờ trở đi em không có thềm ngó mặt nữa đâu. Em đã bảo với họ cả trăm lần là đừng có rủ rê anh nhậu nhẹt, vậy mà... Sao? Anh bảo là em không thể không ngó mặt họ à? Hừ, em nói thật đấy, không phải dọa suông đâu... Anh nói sao? Họ vẫn còn ở nhà mình à? Các ông uống với nhau từ sáng kia mà! Sao? Họ còn đang ngủ? Dậy không nổi à? Chà, chà! Hà? Cái gì? Các anh ấy ói đầy nhà à? á, à, em hiểu rồi! Có nghĩa là các anh đợi em về dọn dẹp chứ gì? Đúng không nào? Đúng à? Thế thì tốt quá! Em về ngay đây! Nhưng mà anh đừng đợi em làm gì! Em không về nhà mình đâu. Em đi đâu thì mặc xác em! Anh cứ việc đàn đúm, say sưa với mấy ông bạn quý của anh đi! Thôi, thôi, em không nghe anh nói nữa đâu!

Thôi, thôi, em nghe nhiều quá rồi! Thôi, thôi, thôi, thôi, thôi...!

::: Nguyễn Nhật Ánh :::
Cánh Đàn Ông Chúng Mình

Vợ tôi ấy mà, cô ấy là chúa hay ghen!

Một lần, tôi đi làm vừa về tới nhà, cô hỏi ngay:

- Hồi sáng anh chở ai đi phố vậy?

- Hồi nào? – Tôi giật mình hỏi lại.

- Hồi sáng chở hồi nào!

Tôi gõ tay lên trán:

- À, à, để anh nhớ coi. Hồi sáng hình như anh có chở thằng bạn đi mua sách.

- Không có hình như gì cả. Hồi sáng anh chở một cô gái. Ai vậy?

Tôi gật gù như một nhà hiền triết:

- Cô gái hả? Ủ, ừ, có. Cô bạn cùng cơ quan với anh ấy mà. Anh chở cô ta lên ủy ban để chứng giấy tờ cho cơ quan. Ổi giào, em để ý làm gì ba cái chuyện lật vật đó...

Tôi thở dài một cái, phẩy tay và đi vào phòng thay đồ ra cái điều chuyện không có gì đáng nói.

Ít bữa sau, vợ tôi lại nói:

- Cô gái hôm trước không phải ở cơ quan anh.

Tôi giật bắn người. Chà, thế là đã có một màn điều tra trò rồi! Lập tức tôi nhú mào:

- Anh có nói cô ta làm chung với anh hồi nào đâu?

- Thôi, anh đừng có chối!

Tôi ngơ ngác:

- Thật mà! Chắc là em nghe nhầm hay sao ấy! Cơ quan cô ấy đóng ở gần chỗ anh. Sẵn anh đi công tác, cổ quá giang lên ủy ban. Trời, ba cái chuyện linh tinh...

Tôi lại thở dài, phẩy tay chán ngán.

Một tuần sau, tôi lại bị vợ khảo:

- Hôm nay anh lại đi với cô nào đấy?

Tôi nhún vai:

- Thì cô bữa trước chứ cô nào. Hôm nay cô ta lại quá giang lên quỹ tiết kiệm. Sao em cứ thắc mắc làm gì mấy cái chuyện đó cho mệt óc!

Vợ tôi hình như rất thích mệt óc, cô ta mím môi lại:

- Ai đừng qua mặt tôi. Cô này không phải là cô hôm trước. Cô này để tóc ngắn.

Tôi gật đầu một cách mau mắn:

- Đúng rồi! Hôm trước cô ấy để tóc dài nhưng gần đây lại cắt tóc ngắn.

- Nhưng không phải chỉ mái tóc. Mặt cô này gầy hơn cô kia.

Một lần nữa, tôi xác nhận:

- Đúng, cô ấy mới ốm dậy mà!

- Nhưng cô này cao hơn! – Vợ tôi khẳng khẳng.

- Vì hôm nay cô ta đi guốc cao gót.

- Anh đừng nói láo! – Vợ tôi hét lên – Em thấy cô ta mang dép rõ ràng, đôi dép thấp tè tè.

Tôi khoát tay:

- Có thể là anh nhầm. Để ngày mai anh hỏi lại xem cô ấy mang guốc hay là mang dép, anh sẽ trả lời em sau.

- Không có sau trước gì cả. Anh trả lời ngay bây giờ đi! Cô ấy là cô nào?

Nếu các bạn ở vào địa vị tôi thì các bạn sẽ không thể nào giữ bình tĩnh nổi. Tôi cũng vậy, tôi nổi sùng gắt:

- Nè, cô đừng có ăn nói với tôi bằng cái giọng đó. Ai cho phép cô tra khảo, hoành hợ tôi? Cô có biết tôn trọng tự do

của người khác không?

Mặt vợ tôi méo xệch, giọng lạc hẳn đi:

- Nhưng tôi là vợ anh. Tôi có quyền...

Tôi cắt ngang cái quyền gì đó của cô ta:

- Không có quyền hành gì ở đây hết! Chẳng lẽ sau khi có vợ, tôi không được phép có bạn gái hay sao? Tôi nhấn mạnh: bạn chỉ là bạn thôi! Em đừng lo. Anh biết anh phải làm gì để xứng đáng với em.

Nghe cái giọng đàng hoàng, đứng đắn của tôi, vợ tôi chùng như bớt lo thật. Cô ta nhỏ nhẹ:

- Thì em chỉ hỏi cho biết vậy thôi. Em đâu có cấm anh bạn bè, nhưng anh đừng có nói dối em. Như hôm trước anh bảo cái cô đó là cùng cơ quan...

- Thì anh đã bảo là em nghe nhầm kia mà ! Anh đâu có dối em khi nào. Em nên bỏ cái tật ghen tuông đó đi. Ghen tuông chính là người bạn đường phản trắc của tình yêu. Em có nghe câu nói đó không? Em yêu anh thì em hãy tin anh. Vợ tôi xem chừng ân hận. Cô ta xúc động vùi đầu vào bộ ngực lép xẹp của tôi. Từ lồng ngực, tôi nghe có tiếng nói: "Em tin anh".

Thế đấy các bạn! Hừ, tôi đã bảo mà, cái bọn đàn bà là chúa ghen. Thật chả ra làm sao! Cánh đàn ông chúng ta thì thềm vào ghen với tuông! Ghen tuông là những tình cảm hoàn toàn xa lạ với chúng ta.

Bỗng tôi chợt nhớ ra một điều và lạnh toát cả người. Tôi cố gắng nắn hai vai vợ thật là nhẹ nhàng và đẩy ra. Tôi nhìn sâu vào mắt cô ta và hỏi dịu dàng, thật dịu dàng:

- Chiều hôm qua em về thăm ngoại phải không?

- Vâng, em đã nói trước với anh rồi mà!

- Ừ, thì nói trước, anh có nói gì đâu! Nhưng em đi bằng xe buýt chứ?

Vợ tôi tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời:

- Thì xe buýt!

- Xe buýt chắc chặt chội lắm hả em?

Vợ tôi rõ ràng không hiểu tôi định dẫn dắt câu chuyện đi đến đâu, cô ta vẫn thật thà đáp:

- Vâng, xe đông người lắm.

Thế khi về, xe có đông không?

Vợ tôi cúi đầu:

- Không, khi về em không đi xe buýt.

Hà hà, khi phạm tội, người ta thường cúi đầu, không dám ngẩng mặt lên. Tôi tiếp tục hỏi môi nhếch một nụ cười hiểm độc:

- Thế chắc em đi xe lam?

- Không, em đi xe đạp.

- Em mượn xe của ngoại à?

Vợ tôi lắc đầu:

- Đầu có! Anh Luyện chở em về.

Tốt lắm, khá thành thật! Nhưng dù sao cũng lòi đuôi rồi. Tôi xoắn lại cổ áo, đổi giọng:

- May mà cô nói thật. Nếu cô không nói thì tôi cũng thừa biết. Hôm qua tôi đã thấy hết rồi. Bây giờ cô hãy cho tôi biết, cái thằng cha Luyện ấy là ai? Hẳn quen cô ở đâu và từ hồi nào? Đã chờ nhau đi chơi cả mấy bao nhiêu lần rồi? Phải khai cho trung thực, không được giấu nửa câu!

- Ơ, cái anh này lạ chưa! - Vợ tôi la lên - Anh Luyện mà anh không biết hả? Con cậu Tư đó! Lại dám gọi anh Luyện là thằng cha nữa, anh ăn nói nghe buồn cười chưa!

Tôi bán tín bán nghi, nhíu mày suy nghĩ:

- Anh Luyện nào? Con cậu Tư sao anh không biết?

Vợ tôi reo lên:

- À, phải rồi! Anh Luyện đi nghĩa vụ quân sự mấy năm nay, hèn gì mà anh không biết!

Tôi nhìn thẳng vào mặt vợ tôi, thăm dò, y hệt như những nhà khoa học đang nghiên cứu những chỗ lõm trên mặt trăng. Khuôn mặt cô ta rất thành thật, không có một dấu hiệu nào chứng tỏ sự sa sút về đạo đức. Nhưng dù sao cũng không nên xem mặt mà bắt hình dong. Tôi lạnh lùng:

- Luyện láy gì đó tôi không cần biết. Nhưng đã là phụ nữ có chồng thì không được đi với bất kỳ người con trai nào.

- Nhưng đây là con cậu Tư mà!

- Con cậu Tư hay không phải con cậu Tư làm sao tôi biết được!

Vợ tôi nhăn mặt:

- Nếu anh không tin thì ngày mai ghé ngoại! Gặp anh, anh sẽ biết liền!

Tôi nhún vai:

- Không cần! Tôi không phải là đứa ghen tuông bậy bạ, hờ một tí là đi xác minh lý lịch người ta. Mà dù có đi với con cậu Tư đi nữa thì cô cũng phải báo cáo trước với tôi chứ không được tự tung tự tác như thế. Đã là con gái có chồng thì phải tỏ ra đứng đắn, giữ ý giữ tứ với thiên hạ.

Nói một hơi hà dạ, tôi quay lưng đi thẳng một mạch, tiếng giày gõ côm cộp xuống nền nhà, mặc cho vợ tôi khóc tức tưởi sau lưng. Hừ, khóc với chả khóc!

Thế đấy các bạn! Các bà các cô đúng là lộn xộn, đi đứng linh tinh! Có chồng có con rồi mà ra đường còn dám đi với người khác, không sợ thiên hạ dị nghị. Con cậu Tư hay không con cậu Tư, ai người ta biết cho! Hừ, nói hoài mà chẳng chịu bỏ vào tai điều hay lẽ phải. Thật chả bì với cánh đàn ông chúng mình! Cánh đàn ông chúng mình thì... thì... thì...

Nguyễn Nhật Ánh

1984

::: Nguyễn Nhật Ánh ::: **Làm Chồng Khổ Thật**

Về tới nhà, vừa bước chân qua ngưỡng cửa là tôi bắt gặp vợ tôi đang ngồi chồm hồm lau nhà với miếng giẻ trên tay. Tôi liếc nhìn đồng hồ. Bảy giờ hai mươi.

Tôi cau mặt, không nói không rằng lướt ngang qua cạnh vợ như một cái bóng. Tôi cởi bỏ mũ áo, ngồi vào bàn và với tay cầm lên cuốn sách đang đọc dở, nhưng tôi không tài nào đọc được lấy một chữ. Nổi bực tức trong lòng cứ mỗi phút một tăng. Hừ, đã nói rồi mà không chịu nghe! Như người ta thường nói, bây giờ là đời sống mới rồi, làm gì còn cái cảnh chồng thì nằm khểnh trên giường vắt chân chữ ngũ đọc sách đọc báo như một ông tướng, trong khi vợ phải nai lưng ra làm việc quần quật suốt ngày như một con mọt chung thân.

Tôi là một thanh niên tiên tiến nên từ lâu tôi đã biết tổng đã là chồng thì cần phải làm gì. Phải yêu thương và cảm thông vợ nè. Phải đỡ dần vợ một tay, phụ giúp vợ làm việc nhà nè. Lại còn phải tạo điều kiện cho vợ rảnh rỗi, khuyến khích giúp đỡ vợ học tập, trau dồi văn hóa, đọc sách đọc báo... Ồi dào, có gì là mới lạ đâu! Chính tôi đã từng phát biểu hàng trăm lần về những điều này trong các buổi hội thảo về gia đình do báo Phụ nữ tổ chức kia mà! Chả thế mà đã một tuần nay tôi đặt ra một cái lịch trong nhà: Từ bảy đến chín giờ tối, vợ tôi được giải phóng khỏi mọi việc vặt vãnh và được tự do thoải mái sinh hoạt văn hoá, đọc sách báo hay xem ti-vi tùy thích, còn tôi, một người chồng mẫu mực, sẽ thay ca cho vợ, cáng đáng hết mọi thứ.

Vậy mà giờ này, đã bảy giờ hai mươi rồi, cô ta còn ngồi hì hục lau nhà, bảo tôi không giận sao được!

- Nè, em có thôi đi không! - Cuối cùng, tôi quát lên.

- Thì để em lau xong đã! Còn chút xíu nữa thôi! - Giọng vợ tôi nhỏ nhẹ.

- Hừ, còn nửa cái nhà mà la chút xíu! Tại sao hồi chiều em không lau lại để tới giờ này?

- Hồi chiều em phải rửa chén.

- Thế trước khi rửa chén thì em làm gì?

- Em giặt đồ.

- Thế trước đó?

- Trước đó thì em phải chữa cái bếp dầu.

- Bếp dầu, bếp dầu! – Tôi cần nhân – Sao em không nhờ anh chữa?

Vợ tôi ngược nhìn tôi với vẻ mặt ngơ ngác:

- Thì em đã nhờ anh mấy lần rồi, anh hứa tới hứa lui mà đâu có chịu làm!

Tôi giật thót người nhưng kịp thời vớt vát:

- Người ta đã hứa thì ráng mà đợi chờ!

Vợ tôi tiếp tục cầm cúi lau nhà, tựa hồ không nghe câu nói ngang phè của tôi. Điều đó làm tôi cảm thấy xấu hổ. Tôi cố lấy lại thể diện bằng cách tiếp tục hạch sách:

- Thế tối hôm qua em làm gì? Em có đọc sách không?

- Không! - Vợ tôi trả lời với giọng biết lỗi.

Tôi cảm thấy hả hê liền lên giọng đắc thắng:

- Đó, thấy chưa! Lỗi là do em hoàn toàn. Bữa nay thì em còn đổ là tại cái này cái kia, chứ còn hôm qua là tự em từ chối quyền lợi của mình. Anh đã tích cực tạo mọi điều kiện cho em trong khi em thì cứ...

- Anh quên rồi! Hôm qua khi em vừa ngồi vào bàn thì anh nhờ em ủi đồ cho anh để sáng nay anh đi họp gì gì đó! - Vợ tôi cắt ngang lời buộc tội say sưa của tôi khiến tôi chưng hửng.

- Nhưng mà tại em! – Tôi quyết không chịu thua - Nếu buổi chiều em ủi đồ giúp anh thì buổi tối anh đâu có nhờ em.

Vợ tôi mỉm cười:

- Anh lại đãng trí nữa rồi! Chiều hôm qua, lúc em soạn đồ ra tính ủi thì chính anh nhờ em mạng giúp đôi tất bị gián cản kia mà!

Cuối cùng, tôi đành thở dài rầu rĩ:

- Thôi được! Thế còn hôm kia thì sao? Em có thì giờ xem ti-vi chớ?

- Em có xem.

Tôi bật ngồi thẳng người dậy như một cái lò xo, mặt mày rạng rỡ:

- Ít ra thì cũng phải như vậy chớ! Đó, em thấy chưa! Một khi mà anh đã quyết tạo điều kiện...

Nhưng vợ tôi không để tôi phấn khởi lâu:

- Nhưng em chỉ xem có năm phút rồi phải đi công chuyện.

Tôi nhăn mặt:

- Sao lại đi đứng lung tung như vậy? Giờ đó là giờ em không phải làm một việc gì hết! Anh đã sắp lịch cho em rồi mà!

- Nhưng chính anh lại kêu em chạy tới nhà anh Long lấy cây viết máy anh bỏ quên đằng đó về kia mà. Anh nói nếu không có cây viết thì buổi tối anh không làm việc được.

Lúc đầu tôi tính hỏi tiếp xem những tối hôm kia, hôm kia vợ tôi sử dụng cái khoảng thời gian tự do của mình ra sao nhưng sau khi suy tính lại, tôi cho rằng khôn ngoan nhất là im lặng. Rõ ràng là càng tìm hiểu, vấn đề càng có vẻ rắc rối cho tôi.

- Thôi được - Cuối cùng, tôi quyết định sửa chữa lỗi lầm – Em ngồi vào bàn đọc sách đi, đưa giẻ đây anh lau nốt chỗ còn lại cho.

Vợ tôi đứng dậy, cô ta có vẻ không tin đôi tai của mình:

- Anh lau giùm em thiệt hả?

- Thiệt chứ! – Tôi khẳng định một cách hùng hổ.

Nhưng khi vừa cầm lấy miếng giẻ, tôi liền vội vàng nhét trả vào tay vợ tôi:

- Chết cha, không được! Bây giờ anh phải đọc gấp một tài liệu quan trọng để sáng mai đi báo cáo.

Tôi nháy mắt nhìn bàn trước cặp mắt sững sốt của vợ tôi.

Vừa lục lọi đồng giấy tờ, tôi vừa nói với vợ, lúc này đã lại ngồi xuống sàn nhà tiếp tục kỳ cọ:

- Em thông cảm cho anh nghe! Em ráng lau cho xong đi rồi đọc sách cũng còn kịp mà! Ái chà, nhưng mà không được! Lau nhà xong em làm ơn khâu giùm cái túi xách cho anh chút, nó bị đứt quai hồi chiều.

Thế đấy, các bạn! Thật là bực mình! Đã một tuần nay, mặc dù tôi quyết tâm tạo mọi điều kiện thuận lợi, vợ tôi cũng chẳng hề rảnh rỗi được chút nào. Cô ta cứ bận rộn suốt ngày. Hể ai mà biết chuyện là bao nhiêu tội vạ lại đổ lên đầu tôi ngay cho mà coi. Mà đâu phải tại tôi là người chồng không biết điều, phải nói là rất biết điều nữa là khác! Thế mới biết làm chồng khổ thật!

-1984-

Nguyễn Nhật Ánh

☪☪☪ Nguyễn Nhật Ánh ☪☪☪

Làm Gì Có Một Ông Bố Như Thế!

Bạn hãy tưởng tượng có một buổi tối, vừa ăn cơm xong, trong khi chờ cho vợ dọn dẹp bát đĩa, lau bàn ghế và quét sàn nhà, bạn trải tờ báo ra, chúi mũi đọc.

Bạn đang say sưa xem tiếp một đoạn tiểu thuyết đăng nhiều kỳ thì thằng con bạn xề lại. Nó lật tập ra, đẩy tới trước mặt bạn, nài nỉ:

- Ba chỉ con làm bài tập làm văn nghen ba!

Bạn hơi bực mình vì bị phá đám, miệng hỏi mà mắt không rời báo:

- Đề gì?

- Tả cảnh buổi tối trong gia đình.

- Trời ơi! - Bạn la lên - Dễ như vậy mà làm không được! Thì con cứ quan sát cảnh buổi tối trong nhà mình mà tả.

Thăng con bạn nhăn nhó:

- Buổi tối ở nhà mình có gì đâu ba?

- Sao lại không có gì! Thăng này nói lạ! - Bạn ngược mắt lên - Buổi tối trong nhà ba em ngồi đọc báo nè, mẹ em rửa chén và khâu vá nè, còn em thì học bài hay làm gì đó, kể tuột hết ra!

- Kể y như thiệt hả ba? - Con bạn lại hỏi.

- Ừ, có sao kể vậy! Khỏi cần thêm bớt gì hết! Cứ làm đi, lát nữa ba coi lại cho.

Thăng con bạn được đả thông, nó yên tâm kéo cuốn tập sát vô người. Nhưng nó chưa kịp cầm viết lên, bạn đã gọi giật.

- Khoan đã! Con rót cho ba ly nước rồi hãy làm bài!

Ra lệnh xong, bạn cúi xuống đọc tiếp câu chuyện và lập tức quên phắt thăng con đang ngồi cặm cụi làm bài bên cạnh sau khi bụng ly nước trà bốc khói đặt trước mặt bạn.

Đọc xong mục tiểu thuyết đăng nhiều kỳ, bạn đọc tới trang văn hóa văn nghệ, tò mò xem thử sân khấu cải lương hôm nay có gì lạ, rồi bạn nhảy qua mục rao vặt, dừng hơi lâu chỗ "xe bán", định tâm tìm coi có ai bán chiếc mô-by-let nào cũ cũ không, mua được một chiếc như vậy để đi làm thay cho xe đạp cũng đỡ khổ cặp giò. Cuối cùng, bao giờ cũng vậy, bạn giờ qua trang thể thao và chết chìm luôn ở đó.

Bạn hãy tưởng tượng trong khi bạn đang theo dõi để xem ở tí bên xứ I-ta-li-a xa xôi, Pla-ti-ni và Ma-ra-đô-na ai đá bóng giỏi hơn ai thì thăng con đang ngồi ngay bên nách bạn phá ngang:

- Con làm bài vậy có được không ba?

- Làm vậy là làm sao?

Bạn hờ hững hỏi lại, mắt không rời nước I-ta-lia.

Thăng con bạn hào hứng:

- Để con đọc ba nghe.

Thấy nó chuẩn bị đọc, bạn vội vàng khoát tay:

- Thôi, thôi, khỏi! Con cứ làm đi, lát nữa ba tự đọc lấy!

Thăng con bạn mặt mày lập tức ỉu xìu. Nó lẩm bẩm gì đó nhưng bạn không nghe rõ. Bạn nhủ bụng, kệ nó, đăng nào nó cũng làm được, tả buổi tối trong nhà mà khó quái gì! Vấn đề quan trọng là ở trận đấu lượt về sắp tới, chẳng biết đội Na-pô-ly có phục thù đội Giu-ven-tuýt nổi không.

Đến khi bạn đi vòng quanh thể giới thể thao trở về thì thăng con bạn đã làm được hơn phân nửa.

Thấy nó đang mê mải viết, bạn không gọi, sợ nó mất hứng. Bạn lặng lẽ chồm người qua bên cạnh, dòm qua vai nó quan sát bài làm.

Bạn hãy tưởng tượng, càng đọc bài làm của nó, mắt bạn càng hoa lên. Những điều nó tả sao nghe chướng quá:

"Buổi tối trong gia đình em rất là êm ấm, ai làm việc nấy. Em là học sinh nên em học bài, làm bài chuẩn bị cho ngày mai. Má em thì làm việc không ngơi tay, hết rửa chén đến lau nhà. Lau nhà xong, má em đi giặt đồ. Sau đó má em đem củi ra chẻ. Đúng ra, chẻ củi là việc của ba em nhưng ba em bận đọc báo nên má em phải làm thay!"

Bạn lẳng tai nghe. Quả là vợ bạn đang chẻ củi sau bếp. Tiếng "cạch cạch" vang lên rõ mồn một.

"Trong nhà chỉ có ba em là nhàn nhã nhất. Ăn cơm xong, ba ngồi đọc báo, thỉnh thoảng sai em rót nước hoặc châm thuốc dùm ba. Em nài ba giảng cho em bài tập làm văn, ba cũng không để ý. Vì ba là ba của em, là chồng của má em, là chủ gia đình nên không ai nói gì ba cả. Em mà như vậy chắc bị quỳ gối lâu rồi. Làm ba thật là sướng!"

Đọc đến đâu, mồ hôi bạn toát ra đến đó. Bạn lẳng lẳng rời khỏi bàn và nhón đi xuống bếp. Thấy vợ đang chẻ củi, bạn giằng lấy cái búa:

- Em đi nghỉ đi! Để anh làm cho!

Hành động của bạn thật khác thường. Điều đó khiến vợ bạn trở mắt nhìn bạn như thể bạn là một người từ hành tinh khác đến. Nhưng không sao - bạn nghĩ - mọi việc sẽ đâu vào đấy ngay!

Chẻ xong một bó củi nhỏ, thay vì tự mình có thể đi lấy thêm củi một cách dễ dàng, bạn lại lớn tiếng gọi thẳng con:

- Con ơi, mang lại đây cho ba thêm một bó củi nào!

Con bạn tất sẽ làm theo lời bạn nhưng rõ ràng nó cảm thấy hoang mang vì phải sửa lại bài tập làm văn. "Dù sao ba em cũng không phải lười lắm. Cuối cùng ba em cũng đi chẻ củi. Lần đầu tiên em thấy một chuyện lạ như vậy". Đó là những điều bạn đang mong đợi mặc dù không phải tất cả đều hoàn toàn tốt đẹp.

Rồi bạn hãy tưởng tượng rằng, vì đã lâu không mó đến công việc nên bạn sử dụng chiếc búa không thật thuần thục. Bạn chẻ từng thanh củi một cách khó khăn. Và đến khi gặp phải một thanh củi có mắc, những thớ gỗ cứ xoắn chặt vào nhau khiến bạn không làm sao tách chúng ra được, thì bạn đâm ra nóng nảy và lóng ngóng bổ búa vào tay mình. Nguyên bàn tay trái của bạn đứt lìa ra và giãy đành dạch như cái đuôi thằn lằn.

Đến đây, nếu như bạn cảm thấy khiếp quá thì thôi, đừng tưởng tượng nữa. Có phải chuyện thật đâu, tất cả chỉ là bịa thôi! Chứ làm gì có một ông bố như thế! Bạn có tin như vậy không? Bạn đang giảng bài cho con bạn đấy chứ?

Nguyễn Nhật Ánh
1985

:::: **Nguyễn Nhật Ánh** ::::
Người Tốt

Nhỏ Diệp vòi mẹ:

- Mẹ ơi, ngày mai đi chợ, mẹ nhớ mua cho con một ký đậu trắng nghe mẹ!

- Để làm gì thế hở con gái? - đề nghị của nhỏ Diệp làm mẹ ngạc nhiên quá. Mẹ nhớ trước nay nhỏ Diệp chưa bao giờ

thích thứ đậu này.

Câu trả lời của nhỏ Diệp càng khiến mẹ ngạc nhiên hơn nữa. Nó phụng phịu:

- Chuyện này khó nói lắm, mai một rồi mẹ sẽ biết!

Thái độ của nhỏ Diệp làm mẹ thắc mắc ghê lắm. Nhưng thấy nó không muốn nói, mẹ cũng chẳng gặng hỏi. Mẹ gật đầu:

- Được rồi! Mẹ sẽ mua cho con!

Thực ra nhỏ Diệp chẳng muốn dẫu mẹ. Trước nay nó không dẫu mẹ điều gì. Nhưng lần này lại khác. Lần này nó mắc cỡ.

Chả là hôm qua ở trên lớp nó nghe thầy Nhãn kể chuyện. Thầy kể cho học trò nghe chuyện đời xưa. Chuyện về một người tu dưỡng tính tình bằng cách sấm hai chiếc lọ. Mỗi khi làm được một điều tốt, ông bỏ vào chiếc lọ thứ nhất một hạt đậu trắng. Còn khi trót làm một điều không tốt, ông bỏ vào chiếc lọ thứ hai một hạt đậu đen. Lúc đầu, lọ đậu đen nhiều hơn lọ đậu trắng. Nhưng sau một thời gian, hai lọ bằng nhau. Sau một thời gian nữa, lọ đậu trắng nhiều hơn lọ đậu đen. Ngày đó, ông không cần phải bỏ đậu vào lọ nữa. Ông đã trở thành một người tốt. Nhỏ Diệp thích câu chuyện này lắm. Nó thích trở thành người tốt biết bao. Nó không thích bị bà rầy: "Sao cháu cứ ăn vặt để đến bữa lại ngồi nhời cơm cả buổi thế?", bị ba nhắc: "Ngồi vào bàn học bài đi chứ con!", bị anh Quý quạu cọ: "Tao giảng khô cả cổ, sao mắt mũi mày để ở đâu thế?"... Nhỏ Diệp quyết bắt chước nhân vật trong chuyện kể của thầy giáo. Nhưng nó không sấm hai chiếc lọ. Cũng không cần phải có đủ cả đậu trắng lẫn đậu đen. Nhỏ Diệp đặt trên bàn học của mình một chiếc ly. Mỗi khi làm được một điều tốt, nó sẽ bỏ vào đấy một hạt đậu trắng. Lỡ làm điều không tốt, nó lại thò tay vào ly nhặt bớt đi một hạt. Sau mỗi tuần, nó trút đậu trong ly ra và... đếm. Căn cứ vào số đậu nhiều lên hay ít đi, nó sẽ biết mình đang trở thành người tốt hay kẻ xấu.

Ngay ngày đầu tiên mẹ đem bịch đậu về, buổi chiều nhỏ Diệp đã bỏ vào ly ba hạt. Chả là sáng đó, nó được điểm 10 môn ngữ pháp, buổi trưa nó giúp mẹ lau nhà, sau đó lại phụ bà lật rau. Nhỏ Diệp hân hoan ngắm nghía ba hạt đậu trong ly. Tuy chỉ có ba hạt chông chơ thôi, những ngày đầu được như thế là mừng lắm rồi. Chả bù với lúc vừa đi học về, đón bịch đậu từ tay mẹ, nó đã phát hoảng khi thấy một ký đậu sao mà nhiều thế. Nó ngỡ như nếu sống đến một trăm tuổi, nó cũng không thể nào làm xong "một ký" điều tốt nổi!

Nhưng đến buổi tối thì niềm vui trong lòng nhỏ Diệp đã vơi mất 2/3. Ăn cơm chiều xong, trong lúc ngồi học bài, chả rõ nó hí hoáy thế nào lại đánh gãy mất cây thước mượn của anh Vũ, bị anh Vũ mắng cho một trận. Trước khi đi ngủ, nó còn kịp làm rớt thêm chiếc lọ đựng bột màu của anh Quý xuống đất vỡ tan, bị anh Quý quát tiếp một chập nữa. Thế là ba hạt đậu hồi chiều rốt cuộc chỉ còn có một. Nhỏ Diệp buồn bã bỏ hai hạt đậu vào lại trong bịch rồi cất lên giá sách, bụng an ủi: "Dù sao cũng còn được một điều tốt!".

Nhưng đó là câu chuyện của ngày đầu... tập làm người tốt. Mà ngày đầu tiên, như người ta thường nói, bao giờ cũng khó khăn. Quả nhiên, những ngày tiếp theo số đậu trong ly dần dần nhiều lên từng chút một. Nhỏ Diệp tất nhiên cũng ý tứ hơn từng chút một. Người khác, dù đó là ông bà, ba mẹ hay thầy cô giáo, phán xét mình, dẫu công tâm và nghiêm khắc đến mấy vẫn có lúc thiếu sót. Nhưng nếu chính mình phán xét mình thì không điều gì có thể "qua mắt" mình được. Mình nghĩ gì, mình làm gì, dù bí mật đến mấy thì... mình cũng biết. Nhỏ Diệp hiểu điều đó, vì vậy nó chả dám làm những chuyện mà vì chúng, những hạt đậu ở trong ly có thể bị tước mất bất cứ lúc nào. Đậu trong ly ngày một nhiều. Và những lời khen mà nhỏ Diệp nhận được cũng nhiều không kém. Bà nói:

- Cháu Diệp lúc này ngoan ghê! Cháu giúp bà biết bao nhiêu là việc!

Mẹ nói:

- Ủ, tự nhiên giỏi giang hẳn ra!

Ba hài lòng:

- Điểm 10 trong tập cũng nhiều hơn trước!

Anh Vũ và anh Quý đều gật gù:

- Ủ, thấy nó dạo này là lạ thế nào! Trông chừng chạc ra phết!

Được cả nhà khen, nhỏ Diệp vừa thính thích lại vừa ngượng ngập. Nó trốn vào phòng, kéo chiếc ly lại gần và âu yếm ngắm những hạt đậu đang nằm chen chúc bên nhau. Những hạt đậu như cũng đang nhìn lại nó. Những hạt đậu như đang nói: "Chẳng có gì là tự nhiên, phải không bạn Diệp?".

Nhỏ Diệp nghe thấy câu nói đó, hoặc cũng có thể do nó tưởng tượng ra trong đầu, và nó vui vẻ trả lời:

- Đúng rồi, chẳng có gì là tự nhiên cả! Muốn trở thành người tốt cũng cần phải cố gắng. Như mình đang cố gắng để chiếc ly thật đầy. Đầy đến mức phải sấm thêm những chiếc ly khác nữa!

Mơ ước của nhỏ Diệp đẹp đẽ và đáng yêu biết bao! Chỉ tiếc rằng ngoài nó ra, không một ai hay biết. Anh Quý của nó càng không biết.

Vì vậy, một hôm nhỏ Diệp vừa chơi nhà bạn về, Quý ròm đã tíu tít khoe:

- Lát ăn cơm tối xong, tao sẽ đãi mày món này tuyệt lắm!

- Món gì thế? Kẹo dừa phải không?

- Kẹo dừa thì nói làm gì? - Quý ròm "xì" một tiếng - Món này hấp dẫn hơn nhiều!

Nhỏ Diệp tò mò:

- Thế đó là món gì?

- Chè.

- Chè gì vậy?

Quý ròm hươ tay:

- Chè đậu trắng.

- Tưởng gì! - nhỏ Diệp rùn vai - Em đâu có ăn được chè đậu trắng. Em thích chè đậu xanh cơ!

- Mày ngốc quá! - Quý ròm bĩu môi - Chè đậu trắng ngon hơn chè đậu xanh gấp tỷ lần!

Bị ông anh chê ngốc, nhỏ Diệp tức lắm. Nhưng nó chưa kịp phản ứng, bỗng nhớ tới một chuyện, mặt liền xanh xám:

- Chết rồi! Đậu trắng ở đâu ra vậy?

Quý ròm cười hì hì:

- Ở trong phòng học chứ đâu! Tao thấy mày nhét nguyên một bịch to tướng trên giá sách, lại đựng trong ly nữa, tao liền trút hết ra đem cho bà nấu chè!

- Trời đất! Đậu của em sao anh lại đem nấu chè! - miệng nhỏ Diệp mếu xệch, còn mắt thì bắt đầu ngân ngấn nước.

- Đậu không dùng nấu chè chứ dùng để làm gì! - Quý ròm hừ mũi - Chẳng lẽ để cho mồi meo hết hay sao?

- Không biết! Em không biết! - nhỏ Diệp giãy nảy - Anh muốn ăn chè thì mua đậu về nấu ăn, ai bảo anh lấy đậu của em!

Nghĩ đến bao nhiêu công sức bỏ ra những ngày qua giờ trở thành công cốc, bao nhiêu "điều tốt" nâng niu gom góp được cả tháng nay bị ông anh đem trút hết vào nồi chè, nhỏ Diệp nghe ngực tức nghẹn. Nó lắp bắp:

- Tại anh hết! Em... em...

Nhỏ Diệp hít vào một hơi, chuẩn bị bù lu bù loa bắt đền ông anh nhanh nhẩu đoảng. Nhưng đến phút chót, không hiểu sao nó bỗng nín thinh. Quý ròm sợ nhất trò ăn vạ của nhỏ em. Thấy nhỏ Diệp làm ầm, nó mắt la mày lém, bụng rối như tơ.

Nhưng rồi chờ hoài vẫn chưa thấy nhỏ em "khai hòa", nó lo lắng hỏi:

- "Em" sao?

- Chả sao cả! - nhỏ Diệp đưa tay quẹt nước mắt, đáp bằng giọng sục sịt - Em... em chỉ muốn nói nếu anh lỡ nấu chè rồi thì thôi. Em sẽ mua lại bịch đậu khác. Sự thay đổi thái độ đột ngột của nhỏ em khiến Quý ròm ngơ ngác:

- Mày nói thật đấy chứ?

- Thật.

- Mày không bắt đền tao nữa chứ?

- Không. Em không bắt đền nữa.

Quý ròm thở phào. Rồi tò mò hỏi:

- Thế mày cất bịch đậu trong phòng làm gì vậy?

Nhỏ Diệp nhoèn miệng cười:

- Chẳng làm gì cả! Chơi vậy thôi!

Quý ròm bán tín bán nghi. Nhưng nó không hỏi tới, chỉ nói:

- Lạ thật đấy! Chả ai lại chơi với những hạt đậu như mày cả!

Dĩ nhiên là Quý ròm nói đúng. Chỉ có điều nó không biết là nó nói đúng thôi. Nhỏ Diệp đâu có dùng những hạt đậu trắng kia làm trò chơi. Nó đang bắt chước nhân vật trong câu chuyện thầy giáo kể. Nó đang tập làm người tốt. Nếu không thế, lúc đang chuẩn bị ăn vạ ông anh, nó đã không ngừng bật giữa chừng. Chỉ vì lúc đó nó sực nhớ ra một người tốt thì đâu có làm như vậy. Một người tốt bao giờ cũng bao dung, cũng biết tha thứ và biết nói: "Lỡ rồi thì thôi! Em sẽ mua lại bịch đậu khác!".

Tất nhiên lần này "người tốt" sẽ cẩn thận hơn, sẽ tìm chỗ kín đáo dấu kỹ bịch đậu, sẽ không để cho "anh của người tốt" đem trút hết vào nồi như trước.

Nguyễn Nhật Ánh
1985

*** Nguyễn Nhật Ánh ***

Người Vợ Yêu Quý

Anh Thân Yêu,

Nhận được thư anh, nghe nói khóa học bồi dưỡng của anh một tuần nữa sẽ kết thúc, em mừng vô kể. Thế là vợ chồng mình sắp gặp lại nhau rồi anh há! Ôi, ước gì em có cánh, em sẽ bay thẳng đến chỗ anh để đón anh về.

Nghe nói ở chỗ anh lúc này trời bắt đầu lạnh rồi phải không? Ôi, nghĩ đến cảnh anh rét run cầm cập, em thương anh ghê vậy đó. Nhưng hình như anh không định mua áo lạnh phải không? Ừ, mua làm gì cho tốn kém anh hử! Chúng ta phải dành dụm tiền bạc cho đứa con đầu lòng sắp tới của chúng ta kia mà. Anh có thể mượn tạm áo lạnh của bạn bè cũng được. Nhưng nếu không ai cho mượn thì sao há! À, mà chỉ còn một tuần là anh về rồi kia mà! Một tuần thì dư sức chịu đựng phải không anh? Em biết anh là người khỏe nhất trên đời mà! Ôi đừng sĩ Đắc-ta-nhăng của em!

À mà anh ơi! Đôi giày dạo trước anh mua cho em bị đứt quai rồi anh ạ. Mấy hôm nay em phải mang xa-bô đi làm, què thấy mồ! Khi nào về anh nhớ mua đôi giày mới nhé! Hẳn anh dư biết em thích kiểu giày gì rồi chứ? Tất nhiên em tin là anh không quên nhưng em vẫn cứ muốn nhắc lại: đôi giày da quai nhưng màu huyết dụ mà hồi ở nhà em đã chỉ cho anh một lần trong cửa hàng, anh còn nhớ như in đó chứ! Nếu không có màu huyết dụ thì anh chọn màu xanh dương vậy nhé! À mà anh ơi, nếu có một đôi giày thì rui nó lại hồng nữa thì thật là kệt anh hử, anh có nghĩ vậy không? Chắc là anh đã nghĩ ra điều đó trước em rồi chứ gì, vợ chồng mình bao giờ lại chẳng cùng ý kiến. Vậy thì anh đừng quên mua thêm cho em một đôi giày trắng nhé. Nhớ là màu trắng đấy, anh yêu của em, nếu màu khác em giận cho mà coi. Đáng lẽ có sẵn trong nhà ba đôi giày thì tốt hơn, nhưng em đã quen tính tằn tiện rồi nên không đòi hỏi đến vậy đâu, anh hãy khen em một lời đi!

Anh ơi, hôm qua nhỏ Lê Thanh đến nhà chơi với em. Nó hỏi thăm anh đủ thứ. Con nhỏ dễ thương ghê! Dễ thương nhất là nó mặc một cái áo xoa Pháp màu hoa cà đẹp kinh khủng. Đến khi nó về rồi, em bần thần trong người và buồn vô cùng. Em thì chẳng bao giờ có được một cái áo đẹp như vậy cả, tủi thân ghê! Nhưng em không bắt anh mua áo cho em đâu, em cũng biết là không nên làm phiền anh. Mà này anh ơi, tất nhiên là em không đòi hỏi nhưng nếu anh cảm thấy yêu em, không muốn để em tủi thân thì anh có quyền mua cho em một cái áo xoa Pháp vậy. Nếu mua, anh chọn màu mỡ gà nghe. Màu đó hợp với em lắm. Thực ra thì em thích một cái áo mút-sơ-lin màu ya-ma-ha hơn, nhưng thôi để lần khác anh ạ. Mình quen sống tiết kiệm rồi, đâu có thể mua hai cái áo một lúc, anh há?

Nhưng đó là áo mặc đi làm, còn khi đi chơi thì không ai lại mặc áo đi làm cả. Chắc anh thừa hiểu điều này phải không? Anh của em thông minh lắm mà! Hôm trước em thấy nhỏ Kim Hoa mặc một cái áo pull xanh đẹp lắm. Em nói vậy là anh hiểu rồi chứ gì? Có nghĩa là em hy vọng ngày anh về, em sẽ tìm thấy trong va-li của anh những cái áo pull làm quà cho em. Em nói những cái áo, bởi vì em biết không đời nào anh lại để cho vợ anh mặc đi mặc lại mỗi một cái áo ngày này qua ngày khác. Nhưng để đỡ tốn, anh đừng mua nhiều làm gì, em chỉ cần hai hoặc ba cái ít ỏi, chủ yếu là mặc cho qua ngày thôi.

Anh thân yêu của em, như người ta thường nói, cái gì cũng phải xứng đôi xứng cặp, giống như anh và em vậy. Em đâu có thể nào sống với ai, ngoài anh, phải không anh? Cũng vậy, lẽ nào anh lại bắt em mặc những cái áo mới cùng với những cái quần cũ không xứng đáng với chúng. Anh ạ, nói tóm lại thì anh có thể mua cho em một cái quần nhưng vàng để mặc với cái áo xoa, còn áo pull thì phải mặc với quần gin mới đúng điệu. Quần gin, anh nhớ chứ? Cái đó, những người sành sỏi gọi là com-lê đấy anh ạ.

Anh thân yêu, có người chồng nào đi xa về lại không muốn thấy vợ mình tươi mát, xinh đẹp, phải không anh? Anh lại càng như vậy vì anh là người chồng yêu vợ nhất trên đời, anh hử! Em cũng muốn chiều lòng anh lắm nhưng e việc đó quá khả năng của em. Tại sao anh biết không? Em nói nhỏ cho anh nghe nhé! Lúc này da mặt của em bết mịn rồi anh ạ. Nếu thoa kem Ni-vê-a thì may ra em mới trở lại là cô vợ xinh xắn của anh. em nói vậy không có nghĩa là đòi anh mua kem cho em đâu, nhưng nếu vì quá yêu em mà anh cứ nhất định mua, thì nếu không có loại Ni-vê-a, anh mua loại Ê-

mê-rông cũng được. Em không từ chối đâu, nhất lại là không phải chỉ một hộp.

Tất cả chỉ vậy thôi, em không muốn anh phải cực nhọc nhiều vì em đâu. Thực ra em phải ăn mặc thứ này thứ nọ cũng chỉ là vì anh thôi, anh thân yêu ạ. Ngoài ra, có những thứ em không dặn trong thư bởi vì em nghĩ tất nhiên là anh phải mua về rồi, như trái cây chẳng hạn. Anh có thể mua ba ký chôm chôm, sáu ký sầu riêng và thêm vài trái mít tổ nữ càng tốt. Vợ chồng mình sẽ có thứ mà liên hoan với nhau trong ngày sum họp. À mà làm sao anh có thể mang mọi thứ này về được hở? Anh gọi bạn bè xách giùm cho nhé! Nếu ai cũng bận bịu như anh cả thì anh mua thêm vài cái túi xách bỏ mọi thứ vô đó xách về. Để em hình dung ra chàng hiệp sĩ của em nè: tay phải xách va-li, tay trái xách một cái túi căng phồng, hai vai đeo hai cái giỏ, có thể trên lưng còn vác thêm một cái bọc gì nữa đấy. Ồi chà, có vẻ một người hùng ra phết! Bình thường anh mang chùng đó thứ là nặng lắm, nhưng anh cứ nghĩ là đang bế em trên tay hoặc cõng em trên lưng là anh thấy nhẹ hẫng ngay cho mà coi. Anh đã chẳng từng bế em và nói "cực bông gòn mềm mại của anh" là gì!

À quên, nãy giờ mãi lo hỏi thăm sức khỏe của anh nên em suýt quên báo cho anh biết một tin quan trọng. Em vừa kết bạn với mấy cô gái thật là tuyệt vời. Tụi nó hát hay lắm anh ạ, có đứa còn biết đánh đàn và nhảy đầm nữa kia. Tụi nó mong gặp anh lắm. Bởi vì em quảng cáo về anh ghê lắm mà. Anh gặp tụi nó chắc là anh thích lắm. Em định ngày anh về em sẽ tổ chức một buổi gặp mặt giữa vợ chồng mình và tụi nhỏ bạn. Tất nhiên là có liên hoan vui vẻ rồi. Vì vậy mà em định nhờ anh mua thêm vài ký bánh sắn-pan, bích quy và bánh hạt điều. Anh nhớ nhé, buổi ra mắt của anh có thành công rực rỡ hay không là tùy thuộc vào điều này đấy!

Trước khi ngừng bút, em nhờ anh mua cho em vài cuốn sách. Anh đừng ngạc nhiên nhé! Vợ anh đâu phải chỉ biết có vật chất không thôi đâu, em cũng thích những món ăn tinh thần nữa chứ bộ! Anh nhớ ghi những cuốn sách em kể ra đây vào sổ tay kéo lại quên mất. Đó là những cuốn sách dạy làm bánh Tây, sách hướng dẫn nghệ thuật cắm hoa và nhất là cuốn "Dành cho các bà các cô muốn giữ gìn sắc đẹp", cuốn này còn một cái tên nữa là "Làm thế nào để trẻ mãi không già". Đó, anh thấy chưa, vợ anh muốn trẻ mãi cùng anh mà!

Anh thân yêu, anh sẽ xoay ra tiền để mua quà cho em đấy chứ? Điều đó có lẽ không khó lắm anh hở? Anh có thể mượn tạm đâu đó trong đám bạn bè của anh, rồi khi về nhà anh cố gắng dạy thêm giờ để xoay xử trả nợ vậy. Một ngày dạy ba buổi cũng đâu có hề hấn gì sức khỏe của anh phải không, chàng Héc-quyn của em?

À, trước khi dứt lời, em xin báo cho anh một tin vui. Em đã coi lại cặp mắt kính của anh rồi. Cái gọng kính gãy của anh có thể dùng dây kẽm buộc lại xài cũng được, không cần phải mua kính mới đâu! Kính chủ yếu cần trông chứ đâu cần gọng. Và lại mình cần phải tiết kiệm anh ạ. Tất cả là vì đứa con đầu lòng của chúng ta. Anh đồng ý với em cả hai tay đấy chứ?

Thôi cuối thư, chúc anh mạnh khỏe và nhớ những lời dặn của em.

Hôn anh nghìn lần,

Người vợ yêu quý của anh.

Nguyễn Nhật Ánh
1984